

FESTIVAL TNT

9-11 OCT. 2020

TERRASSA NOVES TENDÈNCIES

ENTRE(T)ACTE-19

EL CORRALITO

Donar una volta pel web d’El Corralito CCA – comunitat de joves creatius de Terrassa – posa de bon humor. Els instigadors de la iniciativa porten amb les mànigues arromangades des de 2015, fent de pont entre diners públics (locals, nacionals, europeus) i joves egarencs amb ganes d’explorar i explorar-se a través de les arts visuals. La missió: obrir espais i temps alternatius als circuits ja establerts – sovint inaccessibles per qui comença o per qui no sap (o escull no saber encara) on va – i fer-ho des d’un principi de col·laboració i de fluïdesa a nivell de formats.

Un dels objectius del TNT 2020 és la voluntat de connectar més amb el teixit artístic local. Entre altres iniciatives, el programa paral·lel Entre(t)acte-19 sorgeix d’aquesta idea: una selecció d’obres d’artistes residents i convidats d’El Corralito que es podrà veure a l’espai creatiu El Galliner durant els dies del festival. Amb aquesta col·laboració el TNT aposta per visibilitzar una nova generació de creadors multidisciplinars de Terrassa, i ho fa de la mà d’una de les associacions locals que més els recolza.

Totes les propostes d’Entre(t)acte-19 fan bandera d’un activisme global que ja s’ha convertit en arquetip d’una generació sencera. Si a The big city Mabel Olea critica l’obsessió contemporània amb el materialisme a través d’una “carta àcida d’esperança”, a Dress Up your Shit Anna Solà i Iris Borràs hi sumen l’angle medioambiental posant el focus sobre el sector de la moda – la segona indústria més contaminant del planeta. Finalment, la instal·lació audiovisual/performance Loop Íntim de David Corral, Ari Shinny i Edmundo Garcia proposa reflexionar sobre temes com desgast, acumulació, residu i la (im)possibilitat de trencar cicles a partir d’un objecte analògic molt representatiu: una cinta de cassette trencada que es repeteix sense parar.

Per saber-ne més, visiteu la web d’El Corralito aquí: <https://elcorralitocca.com/ca/>

Divendres 9 Octubre

The big city – Mabel Olea

Una crítica a la cultura contemporània obsessionada amb el materialisme, un repàs frenètic de l’humà ciber-egòlatra, el deteriorament i la resignificació de la fe. Una carta d’esperança àcida.

Loop íntim – David Corral, Ari Shinny i Edmundo Garcia

La tapa de reproductor de cassette ha quedat oberta i el cassette sembla partit per la meitat. Del seu interior apareixen dues cintes i es reproduïxen sense parar. Qui és la veu que s’alça enmig del loop? Qui construeix la imatge del bosc industrial?

Diumenge 11 Octubre

Dress up your shit – Anna Solà Garcia i Iris Borràs Anglada

L’emergència climàtica és un fenomen social i global que respon clarament als efectes de l’activitat humana. El sector de la moda és la segona indústria més contaminant del planeta. Quatre actes on la recerca de la identitat a través del consum desmesurat generen conseqüències incalculables.

VINCDESDEVENIR

QUIM BIGAS

Partint de la premissa que no cal arribar enlloc i que enlloc s’entra amb les mans buides, Quim Bigas proposa a un grup de joves del col·lectiu LGBTQI+ de Terrassa un seguit de trobades. En un procés que durarà unes tres setmanes, el grup anirà trenant pensament, discurs, pràctica i cos a partir de tasques físiques, converses, experiències, moments. El resultat no serà més (ni menys!) que la posada en comú de tot plegat, compartida amb l’audiència en recorreguts que passaran per diversos espais de la ciutat (però mai en línia recta).

L’expressió anglesa hanging out ofereix matisos interessants a la idea de trobada, de trobar-se. Ho hem fet totes en algun moment, això: to hang out, estar i prou, juntes però sense un fi concret, ja sigui en un parc o en una plaça. Recollint l’experiència de projectes passats com Festucs o Carne Fiesta, el coreògraf Quim Bigas seguirà el fil de cada sessió per facilitar un espai similar de creació. Un espai previ al judici, a l’explicació o – fins i tot – a la definició d’una identitat.

Perquè a Vincdesdevenir una de les intuïcions de sortida passa per provar de desactivar, precisament, la racionalització excessiva de la definició d’allò que som. Identitat és un concepte trampós, un dibuix que pot aparèixer com un acte de rebuig a una altra imatge. Passa sovint: Ens expliquem individualment quan defugim el reflex d’una normalitat col·lectiva. Però som, realment, en funció d’allò que no som? Som dibuix? Què passaria si observéssim, primer, allò ja és aquí quan entrem per la porta? Allò que sí que som, sense necessitat d’emmirallar-nos?

Desplaçant l’eix del jo cap al nosaltres i buscant l’asimetria en la relació entre el cos i el seu reflex fet paraula, Vincdesdevenir és un passeig per un laberint sense centre. Primer s’hi perdran els participants, i durant el TNT ens duran de ruta a la resta, marcant racons de la ciutat com a fites d’una excursió volgudament enrevessada. Perquè és en les desviacions del passeig, com en les trobades de tarda d’estiu a la plaça, on sovint apareix – gairebé sense voler-ho – un sentit.

TEATRO AMAZONAS

TXALO TOLOZA I LAIDA AZKONA

Les creacions multidisciplinars del vídeo-artista Txalo Toloza i la coreògrafa Laida Azkona destaquen per dos motius. Per una banda, pel seu rigorós compromís amb la descolonització de relats històrics dominants. Per l'altra, per la manera que tenen de trenar els resultats de les seves investigacions documentals en projectes escènics, sumant-hi la capacitat de les arts vives de fer present.

A Teatro Amazonas fan zoom sobre la història de dos mega-equipaments de la ciutat brasilenya de Manaus; l'immens i homònim teatre operístic del segle XIX i l'Arena da Amazonia, estadi aixecat en ocasió del mundial de futbol 2014. A partir d'aquí, observen les relacions entre les ànsies de grandesa de la burgesia postcolonial i la sobreexplotació de l'Amazones. Què fa d'aquesta selva tropical i despoblada un dels llocs més desitjats per viatgers, exploradors i inversors? El deliri per domar la natura i tot el que hi habita – una altra herència d'Occident – també és posat sota la lupa.

Teatro Amazonas tanca la sèrie Pacífico, dedicada al maltractament dels territoris i pobles originaris de Llatinoamèrica. La precedeixen Extraños Mares Arden i Tierras del Sud, ambdós vistos en edicions anteriors del TNT. En tots ells, Azkona i Toloza desgranen els fils dels fets i els recomponen en muntatges que es deixen llegir com qui observa un paisatge. Videocreacions, textos que descriuen imatges, muntatges escenogràfics efímers i els seus propis cossos llançats a la batalla proposen noves visions sobre el complex d'arestes que surt de la seva investigació. En aquesta ocasió, l'espectacle també es podrà observar en streaming a la web del festival.

El sentit que es pugui extreure d'aquests paisatges passa per qui els observa, l'espectador és implicat sí o sí en l'exercici de relectura. Una oportunitat daurada per un temps en què moviments com Black Lives Matter evidencien que – si volem construir societats més justes – a Occident ens cal passar per aquest procés.

SPIRITUAL BOYFRIENDS

NÚRIA GUIU

A *Spiritual Boyfriends* Núria Guiu – un d’aquells noms propis de l’escena catalana que compta amb més ressò internacional que local, lamentablement – agafa la pràctica occidentalitzada del ioga postural com a marc per reflexionar sobre les relacions entre cos, eròtica i poder; i entre món digital i món espiritual.

En aquest solo, Guiu observa la influència d’aquesta pràctica en la construcció de la nostra identitat. En què pensem quan diem paraules com bellesa, pau, o salut? Apropiant-se dels estereotips físics i les imatges que han passat del món de l’espiritualitat oriental al mainstream, Guiu els despulla amb humor i sense moralines. Apropant el cúmul de les seves idees a l’anècdota personal a través de la paraula, es despulla ella mateixa per parlar-nos de la tensió eròtica entre el cos i la seva imatge (i entre allò que és i allò que desitgem).

Cos, poder, eròtica, disseny. Paraules que regeixen tant les macroestructures socials i culturals que ens governen com les microestructures formades pels hàbits del nostre dia a dia. Dues dimensions que, a més a més, cada cop estan més enredades pel món digital, un món on els conceptes control i llibertat també xoquen sovint. Guiu es pregunta: “Quin paper juga Internet en relació a allò diví, a la immaterialitat, a l’amor, al poder, a les polítiques neoliberals i les seves tècniques de control social i vigilància?”.

Mentre lluitem per alliberar els nostres cossos de poders i normes institucionalitzades que venen de fora, l’autocontrol que els imposablem des de dins està en boga – i el ioga n’és un gran exemple. Ballarina i coreògrafa, estudiant d’antropologia i instructora de Yoga Iyengar, a *Spiritual Boyfriends* Núria Guiu clava les dents en aquests debats des de tots els seus pous de coneixement.

QUI CANTA ELS SEUS MALS ESPANTA

PODERÍO VITAL

L'any 2006, els artistes finlandesos Tellervo Kalleinen i Oliver Kochta-Kalleinen alçaven el copyright del seu projecte *Complaints Choir* per tal d'estendre la taca i animar a altres entitats a organitzar tinglados similars. Des de llavors se n'han creat més de 140, de Filadelfia a Hong Kong. L'any 2016, Poderío Vital va fer el seu primer *Coro de Quejas* a Madrid.

La idea és senzilla, atractiva i potent: tothom qui vol envia una descripció d'allò que el crema per dins, i – fetes cançó – tothom qui vol s'ajunta en un cor efímer per cantar-les en un espai públic. Durant una setmana, les participants entrenen la veu i el cos per arribar al resultat final: un cantar que desactiva la negativitat original de les frases però n'aprofita l'energia per generar quelcom positiu.

El projecte artístic Poderío Vital obre espais i organitza trobades multidisciplinars per reflexionar sobre com estem i com volem estar junts en la diferència. En aquest cas, el poder vital està en la transparència i la cruesa de les veus amateurs que s'ajunten, com passa en un cor de gospel. Per altra banda, el poder vital està en la relativització: convertides en partitura i lletra els greuges fan somriure, perden pes. Ja ho diu el refrany: *qui canta, els seus mals espanta*.

Canviant el títol pel TNT, Poderío Vital modifica lleugerament, però de manera significativa, l'orientació de la proposta. L'accent recau en el potencial artístic, social i ancestralment sanador de la cançó, en la recerca de quelcom constructiu. Es tracta, aquí, de superar l'acte de queixar-se en si (saturats com estan els contextos presents de crits des de la bancada), per espolsar-nos les frustracions de sobre, cantant i fent-ho juntes. Perquè en l'escoltar, l'entendre i el cantar de les penes alienes es pot generar empatia i crear, també, sensació de comunitat.

EL SOL VA PER DINS

NYAMNYAM

Un dels objectius de la nova direcció del TNT és obrir-se més a la ciutat de Terrassa. Implicar-la i generar alguna forma de retorn més enllà dels espais i públics habituals. I més enllà del centre de la ciutat, també.

Segurament, el projecte que més enllaça amb aquesta idea és la carta blanca oferta a l’Ariadna Rodríguez i a l’Iñaki Álvarez (nyamnyam) per a la creació d’un projecte audiovisual amb les nenes i nens de l’Esplai Tremola als barris de Montserrat, Torre-Sana i Vilardell.

L’excusa és fer una peli, i veure-la projectada a la sala gran del cinema Catalunya. Aprofitar que per sota dels deu anys tenim la capacitat d’imaginar a flor de pell i *fabular*, construir un relat que s’allunyi d’una realitat que – avui dia i arreu – no sempre convida a la fantasia. Però atenció: sense abandonar-la. Al contrari.

Els nyamnyam van començar per anar al Casal d’Estiu de l’Esplai Tremola a passar-hi uns dies del mes d’agost. Estar-s’hi i prou, assumir el context i mirar d’entendre les seves implicacions i dinàmiques. A partir d’aquí, van proposar-ne de noves, jocs fets a mida per implicar infants i adults en la construcció d’una ficció que observés la seva realitat des d’un lloc diferent.

Una manera de fer i d’enregistrar que documenta, que recull, però que també sembra. Pel col·lectiu nyamnyam, no només el què sinó el què a través del com i a partir de l’on és important. *Tal com passa a Ayer hoy mañana. Los límites del fuego*, gravada en dues comunitats properes a l’oblit del barri d’Analco a Guadalajara (Mèxic), la pel·lícula El sol va per dins deixa respirar l’aire d’un espai i un temps de convivència. Filant l’art amb la vida, nyamnyam fa artesanía del brodat entre procés, resultat i impacte, vetllant per deixar enrere un eco positiu i sostenible.

El rodatge i la seva projecció al Catalunya oferien un marc concret i important per iniciar el treball, però l’experiència de deixar sorgir la ficció del context existent – en aquest cas, el d’un barri especialment vulnerable en temps de distopia – i l’excursió per baixar juntes al centre el dia de l’estrena han de ser vistos com a part de la proposta. Part de l’art, i del que li dóna valor.

9 D'OCTUBRE DE 16:30H A 21H
10 D'OCTUBRE DE 12H A 14H I DE 16:30H A 21H
11 D'OCTUBRE D'11H A 14H
SALA D'ASSAIG DEL TEATRE PRINCIPAL

DURADA 40'
3€

LOS FIGURANTES

ÇA MARCHE

Ça Marche avança amb força des de 2015, transitant entre el *reenactment* de Milo Rau i l'estètica surrealista de coreògrafs com Marcos Morau o Jefta van Dinther.

La seva proposta és particular. Amb un discurs ambiciós de fons, desenvolupen projectes per a adults amb nenes i nens com a protagonistes. Mantenint l'autenticitat i la quotidianitat d'uns cossos no-entrenats per a l'escena, ens parlen de moments i qüestions vitals en què totes ens podem reconèixer. En paraules seves: considerem que *l'art ha de partir literalment del públic*.

L'any 2017, per exemple, el TNT co-produïa l'espectacle *Silence*, tercera peça d'una trilogia centrada en el trànsit a la vida adulta. Seguint el viatge de cinc nens que abandonaven casa seva per anar al Pol Nord, *Silence* reflexionava sobre com un infant s'enfronta a la presa de consciència de la inabastabilitat del món que l'envolta.

A *Los Figurantes* el lloc comú de partida era el conte. Treballant amb nenes i nens d'entre sis i dotze anys, Ça Marche s'havia proposat recollir el seu repertori corporal i d'oralitat quan fan de contacontes. Combinant la novel·la inacabada de Kafka El Castillo amb elements simbòlics i polítics extrets del repertori de contes de fades tradicionals, personatges inclosos: fades madrines, princeses i prínceps, potser una reina.

Què queda, d'aquests contes? I què ens serveix? Ça Marche s'interessa pel conte com a via per escapar de la mort, tal i com passa a *Les mil i una nits*. La mort aquí entesa com un futur incert per una societat cada vegada més infantilitzada, susceptible a populismes i falta de referents. El conte, potser, com a espurna per a un imaginari en vies d'extinció.

La feina feta amb els nens i nenes de Terrassa durant aquest estiu havia de resultar en un projecte escènic, però a causa de la Covid-19 els plans han canviat una mica. Si bé el material recollit servirà d'arxiu per a una peça futura, per a l'edició del TNT d'enguany ordenarà també una vídeo-instal·lació al voltant de la mateixa idea.

Concepció i direcció: Nico Jongen Moviment: Antes Collado Producció: Laura Viñals Espai escènic i construcció: Albert Ventura Mirada Externa: Víctor Molina Intèrprets: Bruna Castellet Freixa,	Martí Caraltó Rabanal, Bruna Torres Vargas, Meia Sendra Morera, Arlot Morera Masip, Diana Vega Gómez i Nico Jongen. Laringoestroboscòpia: Pepe Ma Agraïments: Laura Gonzalez, Roberto Fratini i Roger Bernat	Coproducció de Ça Marche i Festival TNT amb la col.laboració de Graner Centre de Creació (#FF90), Centre Cívic Barceloneta, La Precària i el suport de l'Osic (Generalitat de Catalunya, Departament de Cultura).
--	--	---

LO PEQUEÑO

CRIS BLANCO, GUILLEM MONT DE PALOL I JORGE DUTOR

La parella creativa Mont de dutor porta anys treballant-se els marges d'allò convencional. Reivindicant l'escena com a laboratori de significats possibles, construeixen ficcions absurdes on tot es planteja, tot s'accepta, i res es tanca. No hi ha una veritat. Així, amb un punt gamberro, dinamiten la posició del Teatre com a lloc de confirmació dels ordres que ens governen. Són gent que fa petites les coses grans, i viceversa.

Després de l'èxit de peces com #micròfonos (2013) o Y por qué John Cage (2011) van decidir dedicar un temps llarg a trobar-se amb nova gent, espolsant-se la pressió d'haver de produir per seguir a la cresta de l'onada. “Volem tenir el poder i el dret de no saber on anem, però sabent com arribar-hi. Volem treballar de manera no – productiva (tant pel que fa al producte com a la finalitat) donant valor a aquest immaterial”.

Capgirant la frase feta: y de esos lodos, estos polvos. Lo Pequeño (2018) és un veure volar partícules en l'aire que surt de la trobada amb la igualment inclassificable Cris Blanco, una altra experta en posar la lupa sobre la trampa i el cartró dels mecanismes que donen significat a les coses, ja es trobin a dalt de l'escenari o no.

A Lo Pequeño els tres fan com si durant una estona. Fan com que inventen cançons, fan com si juguessin a endevinar el que l'altre pensa. Fan el burro a consciència en un acte de creació política i per a tots els públics. Alterant l'ordre dels factors abans que els hàgim fixat, i quedant-se allà, jugant en aquella avant-sala cognitiva per veure què hi passa. Un exercici d'obertura de mires que als grans ens convé bastant, i que pels més petits serà com no haver sortit de casa.

Lo Pequeño també es podrà veure en directe a través del web del festival, i si voleu saber-ne més, no us perdeu aquest article de Quim Pujol al blog d'El Mercat de les Flors.

LIGHT YEARS AWAY

EDURNE RUBIO

“Si apagamos las luces, encontramos que el silencio es el mismo que hace treinta o cuarenta años, y la oscuridad es la misma. Es como si el tiempo no hubiera pasado, está aquí, inamovible.”

El públic entra al teatre a les fosques. Fa fred i se senten ecos de sorolls amb origen incert. Guiats per llanternes i per la veu de l’artista visual Edurne Rubio, comença un recorregut imaginat per les coves d’Ojo Guareña, a Burgos.

Proper a l’exercici antropològic, aquest espectacle immersiu crea una tensió entre el que veiem i el que sentim, entre el teatre i la cova, i entre el present, la memòria i la imaginació. S’escolten les veus gravades del grup d’espeleòlegs locals que van explorar Ojo Guareña entre els anys cinquanta i setanta del segle passat. Mentre recorrem platea i camerinos, esoltem anècdotes que descriuen les coves com un espai d’aprenentatge i de llibertat en els anys igualment foscos de la dictadura franquista. “Aquí se cantaban canciones subversivas... Aquí hablábamos de lo que no se hablaba en la escuela”.

Amb elegància i una estètica detallada i coherent, Edurne Rubio proposa una trobada entre la nostra experiència sensorial de la foscor – sempre íntima i poderosa – i una narració col·lectiva i documental que qüestiona la linealitat de la Història amb majúscules. Similar a l’exercici de Txalo Toloza i Laida Azkona a *Teatro Amazonas*, aquí els fets passats també es reordenen en un complex marc d’afectes i subjectivitats. Light Years Away és un passeig per un túnel on, en paraules del periodista Pablo Caruana, *cada frase obre un abisme per visitar la nostra memòria històrica: guerra civil, franquisme i resistència ideològica*.

A banda de poder experimentar Light Years Away, durant el TNT també es podrà veure en obert la pel·lícula Ojo Guareña a la web del festival, documental sorgit del mateix procés de creació.

Concepte i performance: Edurne Rubio So: David Elchardus Càmera: Álvaro Alonso de Armiño, Gregorio Méndez y Sergi Gras. Edició: Edurne Rubio Amb la col·laboració artística de: Jan De Coster, Didier Demorcy, María Jerez, Loreto Martinez Troncoso. Tècnica: Gregor Van Mulders y David Elchardus	Espeleòlegs: Teresiano Antón, Miguel Angel del Alamo, Fortunato Lázaro, Ana Isabel Ortega, Pedro Plana, Miguel Ángel Martín, Pablo Martín, Fernando del Río, Elías Rubio, Eliseo Rubio, Gabriel Rubio, Palmira Rubio, Francisco Ruiz , Carmen Vadillo. Producció: Kunstenwerkplaats Pianofabriek, Bruselas. Co-producció: Beursschouwburg, Kunstencetrum BUDA.	Amb el suport de: Vlaams Gemeenschap; Vlaams Gemeenschapscommissie; Grupo de Espeleología Edelweiss; Junta de Castilla y León; Netwerk, centrum voor hedendaagse kunst; What is Third, Casa Encendida; Espacio Tangente.
---	--	--

LA CIUDAD

VERÓNICA NAVAS

A *La Ciudad*, l’escriptora, dramaturga i creadora audiovisual Verónica Navas invoca una experiència íntima al voltant d’una taula il·luminada. Sobre aquesta superfície, hi orchestra una composició per a nou espectadores feta de projeccions en directe i diferit; i combinada amb fulls de paper que – col·locats, arrossegats, doblegats, llegits – aporten volum i capes de lectura. Ella mateixa també intervé, narrant històries possibles, obrint les mires, suggerint perspectives.

“Empezar por lo pequeño y seguir con lo pequeño”, es llegeix sobre un paper que Navas sosté en diagonal en un moment de la peça. *La Ciudad* és ben bé això: fixar la mirada en petits rastres, observar ombres i residus de quelcom. I fer-ho a una distància que gairebé permet tastar-ne la fragilitat i la potència. Les nou cadires estan col·locades arran de taula: quina experiència tenim com a espectadores estant tan a prop les unes de les altres, i tan a prop d’allò que es construeix davant nostre?

Si a *Brilliant Corners* el col·lectiu Orquestina de Pigmeos ens proposa sortir a fora per percebre les vibracions de l’espai urbà a través d’una mirada cinematogràfica, *La Ciudad* de Verónica Navas proposa el recorregut contrari. Buscant les frontisses que agermanen l’experiència escènica amb l’experiència urbana, aquesta instal·lació vehicula *una narrativa de la ciutat en la intimitat performativa*, en paraules de la investigadora teatral Ana Prieto.

Juntes i en silenci, les nou espectadores espien els rastres que Navas ha recollit amb cura, com qui mira el carrer des d’una finestra o un balcó. Una mirada que dona per molt.

JUANA DOLORES, massa diva per a un moviment assembleari

JUANA DOLORES

Juana Dolores és nom de txarnega. Així, amb tx.

Si a Vincdesdevenir Quim Bigas recela d'etiquetes i reflexos com a primeres pedres sobre les que bastir una identitat, a Massa Diva... la poeta i performer, proletària antifeixista d'extraradi Juana Dolores Romero Casanova agafa, precisament, paraules, imatges i significats que se li imposen des de fora per posar-les a contrapeu. Fent de clixés i prejudicis performance, els desactiva. Entrebancant-se sobre talons, descontextualitzant el color vermell de vestits, ungles i llavis, despullant-se sencera.

Tots els llocs que ocupa són un camp de batalla. El lloc pot ser el pis dels seus pares, la Plaça Catalunya o el seu propi cos; o la idea d'estat-nació pensada com a mite impossible de col·lectivitat. La batalla és artística, política i social. L'emprèn amb energia irada, barrejant el seu crit amb cites de Hannah Arendt, referències a Marilyn, Beyoncé i Lenin, i amb l'Origine du monde de Courbet i música de copla de fons.

Siguin en prosa o en vers (el seu poemari Bijuteria ha guanyat el premi Amadeu Oller d'enguany) les paraules de Juana Dolores esgarrapen amb ungles afilades les pissarres de les escoles de la Transició, i sumen efectius per a la visibilització d'un col·lectiu multiforme i orgullosament espuri: els txarnegos dels anys 90/2000. Ni de aquí ni de allí.

IT DON'T WORRY ME

ATRESBANDES, BERTRAND LESCA & NASI VOUTAS

It don't worry me, sorgit de la trobada entre el col·lectiu català Atresbandes i el duo format per Betrand Lesca & Nasi Voutas, comença amb els intèrprets fent crònica en directe del que fan. “Un home es desplaça cap a la dreta, l’altre se’l mira. Dos performers, homes, com si fossin dos punts en un espai...”. Metateatre en forma d’espiral.

Despullen l’acte teatral. A què hem vingut aquí? Què ens poden ensenyar aquests cossos movent-se per l’espai, si és que ens poden ensenyar alguna cosa? Volem que ens ensenyin alguna cosa? I si és així, com?

L’escenari fet fulla en blanc, apareixen les grans preguntes: creiem que l’art ha de prendre partit, servir per alguna cosa? O ha de donar-se primer com un fi estètic i inútil en i per si mateix? Sobre el fil d’aquest debat, *It don't worry me* explora les tensions entre art i correcció política. Som lliures d’ofendre? Ens hi atrevim? Podem fer servir el teatre per dir el que pensem de debò?

Començant per la ironia i utilitzant diversos artefactes poètics, els dos col·lectius artístics treballen escènicament els mecanismes de l’ofensa i es qüestionen tot allò que en un moment o altre han deixat de fer o de dir. Obrint el mateix exercici a la sala aprofiten aquest espai-temps relativament segur i delimitat – similar a una sessió de teràpia – per reflexionar amb l’audiència sobre les raons que ens porten a callar, ja sigui per por, responsabilitat o un excés de prudència.

Meta qüestions interessants, sobretot si les col·loquem sobre un rerefons polític i social europeu on l’atemptat contra Charlie Hebdo a França o les conseqüències de la Llei Mordassa a Espanya mostren les implicacions – molt reals i molt tangibles – de la fricció entre correcció i llibertat.

It don't worry me també es podrà veure en streaming a la web del festival.

CORPUS

XAVIER BOBÉS

Xavier Bobés acompanya Corpus amb un dels sonets més punyents de Shakespeare: “Que vingui ja la mort, n’estic tip / de veure pidolar al més decent, i que l’aprofitat vagi de setí / (...) / i que l’autoritat censuri l’art / i que el boig, fent-se el docte, dicti el seny...”. El ressò del passat sobre el present és tan evident com desesperançador: tant poc hem canviat en quatre segles?

Corpus és un concert de trobades. Un manipulador d’objectes es troba a una música, les seves composicions contemporànies es troben amb cançons de l’època barroca, una peça escultòrica es troba amb el reflex de la seva forma, i idees sobre el pas del temps i la possibilitat de retrocedir es troben amb les dels vint-i-cinc espectadors que formen un cercle al voltant de tot plegat. *Amb el desig que el silenci i la quietud despleguin la seva eloqüència*, diu Bobés.

Una certa nostàlgia tenyeix tota l’obra d’aquest creador que sembla que s’hagi equivocat de segle tot ell. Però potser precisament per això Xavier Bobés és un dels artistes més interessants del nostre temps. Faltats com anem de quietuds i de silencis, la seva artesanía fixa l’atenció d’un orfebre en objectes quotidians per proposar connexions oblidades però essencials entre allò inanimat, allò natural, i la nostra fantasia. Corpus: Música, arts plàstiques i escena combinades en un paisatge a ser consumit en petites dosis, com una droga per un temps en què escapar – morir una estona, tornant a Shakespeare – ens pot tornar l’esperança.

BRILLIANT CORNERS

ORQUESTINA DE PIGMEOS

En aquesta col·laboració amb l'artista escènica Sílvia Zayas, el col·lectiu artístic Orquestina de Pigmeos – format pel músic Nilo Gallego i el creador audiovisual Chus Domínguez – ens convida a ser part de l'equip de realització d'una pel·lícula. Però atenció: traient de l'equació càmeres i projectors. Tot fent que gravem, i fent servir el caminar mateix com a seqüència rítmica en un temps cinematogràfic, esdevindrem – nosaltres mateixes – pel·lícula. I la banda sonora? Inspirant-se en Thelonious Monk -el geni de la improvisació jazz que tant bé sabia fer brillar el present – Domínguez i Gallego han previst un dispositiu sonor que emergeix directament dels sons del carrer, de la ciutat.

Quan gravem, percebem els espais de manera diferent. Darrera la búsqueda de plans, seqüències i històries s'amaga una mirada sobre la realitat bastant insòlita. Un cop es crida “acció!”, tot de cossos s'organitzen darrere i davant les càmeres per extreure allò que es vol de cada racó, i llavors, a més a més, passen coses: apareixen oportunitats inesperades, la llum cau just des d'un angle determinat... els llocs mateixos es revelen plens de vida.

Quan anem a veure una peça *site-specific*, passa quelcom similar. Fora de la caixa negra d'un teatre, veiem canviar espais quotidians a través dels accents que proposa una coreografia o a través de la vibració existencial de qui la balla, alimentada per les textures, les memòries o el que sigui que li proposa l'entorn.

A mig camí entre el *site-specific* i la realització d'una pel·lícula imaginada a temps real, a Brilliant Corners buscarem, junts, la ficció que conspira en les petites coses, en els detalls que normalment passem per alt, en les traces que deixa el nostre pas sobre espais coneguts i no-tan-transitats de la ciutat.

EXPLORE EL JARDÍN DE LOS CÁRPATOS

JOSÉ Y SUS HERMANAS

Del “Spain is diferent” de Fraga a la sobreexplotació de pisos turístics sota els para-sols d’Airbnb. Com hem arribat fins aquí? La campanya mediàtica Spain for Sure, llançada per la Secretaria d’Estat de l’Espanya Global quan la tinta que firmava la reobertura de fronteres post-confinament encara era humida, posava de relleu una realitat coneguda però no per això menys dolorosa i alarmant: Espanya no pot viure sense el turisme.

El col·lectiu José y sus hermanas desborda ganes de revolta i humor bandarra. Una família fluida de creadores de la generació que arriba (que ja és aquí!) per desestabilitzar els relats que semblen explicar-nos des de sempre. A Explore el Jardín de los Cárpatos es fixen en la història de la Marca Espanya. Una història saturada de totxo barat, precarietat i corrupció – i coberta per capes i capes de crema bronzejadora.

En un paisatge que ja no dona per més, i en una realitat econòmica que crida per pilars més sostenibles, José y sus hermanas es pregunten: serem capaços de reinventar què vol dir viatjar abans que arribi el següent desastre?

Defugint tant com poden l’artifici i anant més enllà de la caricatura, Explore el jardín... és un peça que va a ritme de pluja d’idees. Cossos, textos, vídeo i música en directe s’encavalquen amb l’objectiu d’animar al públic a contribuir a la recerca de significats. Al públic de sala i al de casa, ja que han formulat la proposta perquè també es pugui seguir via streaming. L’acompanyaran d’una pàgina web on es visibilitzin tots els materials que han forjat el procés de creació: noves eines digitals per superar la convenció que limita una obra teatral a un resultat acabat i vist dins una caixa negra.

A la seva primera peça, Los bancos regalan sandwicheras y chorizos, una de les intèrprets deia: “¿A qué hemos de ir al teatro? A ver lo que pasa, no lo que nos pasa.” Doncs això: que flueixin les idees i que passi el que hagi de passar. Un assaig per veure si entre totes ho podem fer tot.

Creació: José y sus hermanas Interpretació: Alejandro Curiel, Marta Díez, Carolina Manero, Gemma Polo i Glòria Ribera Dramaturgista: Ignacio de Antonio Antón Escenografia i vestuari: Patricia Albizu Il·luminació: Cube.bz Assessoria d’escena: Marco Layera Acompanyament: Cris Blanco i Tanya Beyeler Vídeo: Maria Aponte	Disseny audiovisual: José y sus hermanas Disseny web: Patricia Albizu, Alejandro Curiel i Gemma Polo Programació web: Acolor Producció tècnica: Helena Bantulà Producció: Alejandro Curiel i Carolina Manero Producció executiva: Marta Díez i Pia Mazuela Comunicació: Gemma Polo i Glòria Ribera Distribució: Palosanto Projects	Una coproducció de: Festival Grec 2020, Festival TNT, Temporada Alta, Teatre Lliure i Festival MeetYou Valladolid. Amb el suport de: Fabra i Coats – Fàbrica de Creació, Graner – Centre de Creació de la dansa i les arts vives, ICEC i Institut Ramon Llull Agraïments: María del Mar Pérez, Lucía García, Jesús Díez, Santi Araña, Jorge Luís Marzo, Xavi Gibert, Adolfo Abejón, Tino Fernández, Dani Miracle i Moisés
---	--	--

ARCHIVO

SERRUCHO

Anar al teatre no és només assistir a una representació, és també ser públic i sentir-se públic. A la instal·lació teatral i immersiva Archivo, el col·lectiu provinent de les arts visuals Serrucho posa accent a les complicitats implícites en qualsevol acte de presència col·lectiva. Un públic comparteix espai, aire, experiència. Aquella sensació de què érem allà, tu i jo i la resta, i ningú més. No com a receptors passius i separats, sinó com a agents entrellaçats, co-creadors d'un moment irrepetible.

Quan pensem en un arxiu, el nostre imaginari ve farcit de referents: habitacions mal il·luminades i amb sostres alts, plenes fins als topes d'estanteries abarrotades amb caixes, paperassa i pols. Un arxiu és un lloc – qualsevol lloc – on les coses sobreviuen. També podem veure el nostre cos com un arxiu de sensacions, de traces físiques i emocionals a partir dels quals pensem el món que ens envolta. O bé, com ens ensenya la filosofia Zen: cada full de paper com un arxiu de supervivències on es troben l'arbre que el va precedir, el sol i la pluja que el van fer créixer, el llenyataire que en va serrar el tronc i el blat que va donar lloc al pa del seu esmorzar. I així, tot.

A Archivo, el públic assistent es converteix en espectador i protagonista d'un sistema similar de complexitats. Guiats a través d'auriculars, cada calaix inspeccionat en tancarà o n'obrirà un altre, i cada acció individual afectarà l'experiència dels demés. Un recordatori molt pertinent davant els reptes que el present ens imposa – des de la gestió de la pandèmia al reconeixement del racisme institucionalitzat en les societats d'occident: Depenem del altres per sobreviure. I no es pot dividir la realitat en caixetes.

Terrassa
Noves
Tendències

www.tnt.cat
[#festivalTNT](https://twitter.com/festivalTNT)

Ajuntament de Terrassa

Cultura
www.terrassa.cat

 010
 900 92 20 10